

Не можяхъ да намѣриж причини за тая прѣдположена прошка. Не се видеше да се шегува вѣстникарьтъ; може да бѣше една хитрость на австрийска-та полиция. Кой знае? Но имената Мария-Анджиола бѣхж наистина имената на най младата ми сестра; трѣбува отъ *Газетъ дьо Тюринг* да сж ги зели други газети. Може да е твърдѣ наистина да е станжло калугерица горкото това дѣте. Ахъ! може да се е рѣшило на туй само, защото нѣма веке родители! Прѣвсходно момиче! Не е щѣло азъ самси да търпиж мжкитѣ на тъмницата: и то е поискало да се затвори! Дано му даде Господъ по много отъ колкото на мене добродѣтель за търпѣнье и тишина! Колко пж-тя ще помисли на мене тоя ангелъ у килията си! Колко жъртви ще направи той, за да накара Бога да улегчи мжкитѣ на брата му!

Нажяленъ отъ тия мисли, сърцето ми се кжса-ше отъ тѣхъ. Злочестината ми трѣбува да е скжсена днитѣ на баща ми или на майка ми, а може и на двамата! Колкото по много мисляхъ на тѣхъ, тол-косъ по много намирахъ невъзможно да е напуснж-ла бащината кжща моята добра Марийка, безъ да е прѣтеглила тая загуба. Тая мисль ме мжчеше като да сжмъ увѣренъ, и най сѣтнѣ паднжхъ у една зло-честа меланхолия.

Маричели не бѣше по малко отъ мене наскър-бенъ. Слѣдъ нѣколко дена хванж да съчинява една поетическа пѣсень върху сестрата на затворникътъ. Излѣзе една чюдна поема, пълна сѣ съсъ скърбъ и благочестие. Като я свърши, прочете ми я. Охъ! кол-ко му бѣхъ признателенъ за едно толкосъ нѣжно внимање! Мжду хилядитѣ стихове, които сж направили до сега въ честь на калугеркитѣ, вѣроятно е,